

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2015. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду. Для отримання додаткової інформації див. повне посилання на авторське право в кінці цього документу.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2015. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2015. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційний бюлетень практики Суду № 174

Травень 2014 року

Вельйо Велєв проти Болгарії – заява № 16032/07

Рішення від 27.5.2014 [Секція IV]

Стаття 2 Протоколу №1

Право на освіту

Відмова зарахувати попередньо ув'язненого до в'язничної школи: *порушення*

Факти – У 2005 році заявник, попередньо ув'язнений, звернувся з проханням зарахувати його до в'язничної школи. Йому було відмовлено спочатку адміністрацією в'язниці і врешті-решт – Вищим адміністративним судом. Начальник в'язниці зазначив, що в разі засудження заявник (який вже мав попереднє засудження) вважатиметься рецидивістом і тому повинен триматися окремо від ув'язнених – неретицидивістів. Вищий адміністративний суд відхилив його прохання з інших підстав, постановивши, що право на освіту застосовувалося лише до засуджених ув'язнених, а не до осіб, які тримаються під вартою.

Право – Стаття 2 Протоколу №1: Суд нагадав, що законно ув'язнені особи продовжували користуватися всіма основоположними правами і свободами, які гарантуються Конвенцією, крім права на свободу. Відповідно, заявник продовжував користуватися правом на освіту відповідно до статті 2 Протоколу №1. Право на освіту покладало на Болгарію обов'язок надати дієвий доступ до існуючих освітніх закладів, у тому числі до в'язничних шкіл. Відповідно, Уряд мав тягар доведення того, що недопуск заявника до освіти був передбачуваним, переслідував правомірну мету та був пропорційним до цієї мети. Суд мав сумнів, що недопуск був достатньо передбачуваним, оскільки відповідне законодавство передбачало, що засуджені ув'язнені мали право на доступ до освітніх програм і що положення стосовно засуджених ув'язнених однаково застосовувалися до попередньо ув'язнених. Брак чіткості у законодавстві відображався в тому факті, що наведені національними органами влади причини для відхилення прохання заявника були різними: начальник в'язниці та Міністерство юстиції наголошували на потенційному рецидивізмі заявника, тоді як Вищий адміністративний суд зосередився на статусі заявника як попередньо ув'язненого.

Уряд посилався на три різні підстави для пояснення незарахування заявника до школи. Щодо першого аргументу, що заявник не повинен був відвідувати школу разом із засудженими ув'язненими, Суд зазначив, що заявник не мав жодних заперечень і що були відсутні докази того, що попередньо ув'язнені

наражаються на ризик у разі відвідування школи разом із засудженими ув'язненими. Крім того, Суд не вважав невизначену тривалість попереднього ув'язнення обґрунтованою підставою для недопуску до освітніх закладів. Нарешті, стосовно третього аргументу Уряду про те, що заявник міг бути засуджений як рецидивіст і тому це суперечило інтересам ув'язнених – нерецидивістів відвідувати школу разом з ним, Суд нагадав, що заявник мав право на презумпцію невинуватості і тому не міг вважатися рецидивістом. У світлі цих міркувань та визнаючи безсумнівний інтерес заявника у завершенні його середньої освіти, Суд постановив, що відмова зарахувати заявника до в'язничної школи не була достатньо передбачуваною, не переслідувала правомірної мети та не була пропорційною до цієї мети.

Висновок: порушення (одноголосно).

Стаття 41: 2 000 євро в якості компенсації моральної шкоди.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини

Цей стислий виклад, підготовлений канцелярією Суду, не є зобов'язальним для Суду.

Щоб перейти до інформаційних бюлетенів з практики Суду, натисніть [ТУТ](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2015.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду; також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Його можна завантажити з бази рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, в яких Суд його також розмістив. Його можна відтворювати в некомерційних цілях за умови, що будуть зазначені повна назва справи та посилання на авторське право і Цільовий фонд «Права людини». Для використання будь-якої частини цього перекладу в комерційних цілях слід звертатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2015.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2015.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.